

De koning en de hulp

Vergiftigde liefde

Boek 2

De koning en de hulp

Vergiftigde liefde

Boek 2

G E R T N I J S

Voor iedereen die mij dierbaar is en ik ben voor hen.

Voor mijn familie, die mij altijd steunt door dik en dun.

En vooral veel dank aan mijn beste vriendin, Lydia, om als eerste het verhaal na te lezen en onverwachts een grote fan te worden. Dankzij jouw steun, maakte ik mijn droom waar.

Eerste druk: augustus 2021

ISBN: 9789403634944

NUR: 331

© Copyright

Gert Nijs

De koning en de hulp – Vergiftigde liefde

© 2021, Gert Nijs

Gedrukt door mijnbestseller.nl

Design ontworpen met canva.com

E-mail: auteurgeretnijs@gmail.com

Website: www.gertnijs.be

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*“Een leven zonder dromen is als
een tuin zonder bloemen.”*

*- Gertraude Beese -
Duitse dichteres*

Inhoudsopgave

1. De gele taxi	11
2. Welkom	19
3. De GeDS	30
4. Ik wil een bad	38
5. Wie was die mevrouw?	45
6. Tik Tak	58
7. Wat ik ook zeg ...	65
8. De dame van het meer	71
9. Bedankt, mevrouw Claeys	79
10. Wie viel ons aan	84
11. Voorhuwelijk	91
12. Dit kan niet!	99
13. Mijn grootouders	105
14. Welke nieuwe gave?	113
15. "Zij"?	123
16. Terug in de tijd	132
17. Ik weet wie het was	140
18. De verdrongen liefde	148
19. De pers	159
20. De voetstappen	166
21. De oorbel	171
22. Het ziekenhuis	176
23. Met heel mijn hart. Ja!	183
24. Het feest	191

Proloog

Happend naar lucht greep Christiaan mij plots vast en trok mij uit het water. Ik keek verwilderd in het rond en zag mama op de grond liggen. De hulpdiensten deden alles wat ze konden om haar te redden, maar ik wist dat ik te laat was. Ik zag haar staan naast haar lichaam.

I De gele taxi

‘Dus ... dit was het dan.’ zuchtte mama met een stem vol emotie, terwijl ze mijn volgeladen, laatste koffer neerzette in de hal van – tot vandaag nog - ons appartementje. Ik zette de twee andere koffers ernaast, terwijl mama naar de keuken liep om een laatste onderonsje voor te bereiden met koffie vóór ik verhuisde.

‘Ik vrees van wel, mama.’ knikte ik met een lachje vol tranen van geluk. Ze keek me moedeloos aan, terwijl ze een thermoskan nam om koffie in te gieten. Tastend naar een zakdoek, wist ik dat dit een emotioneel afscheid zou worden.

‘Ik zal je missen, schat. Maar ik ben ook zo blij en gelukkig voor jou... voor jullie. Ik dacht wel altijd dat je het ver zou schoppen in het leven.’ knikte mama vol overtuiging en fierheid.

‘Ik zal jou ook missen, mama. Weet dat je altijd welkom bent op het paleis en dat je me altijd mag bellen. En denk er ook nog eens over na wat Christiaan zei. Hij stelde je voor dat je voor altijd op het paleis kan komen wonen.’

‘Ooh ... een paleis. Dat lijkt me ineens zo groot in vergelijking met hier.’ grapte mama. Een klein lachje ontglipte ook op mijn gezicht.

‘Weet je, jongen, ik wist dat je veel capaciteiten in je had en dat je het ver ging schoppen in je leven. Ik had evenwel ook nooit verwacht dat je dat allemaal zou verwezenlijken op iets meer dan een maand tijd, dat je verliefd zou worden op een man, een prins dan nog wel... terwijl je ging werken als hulp in de keuken van een paleis in een ander land, waar je dan eigenlijk een moord onderzocht, jezelf in gevaar bracht, neergestoken werd met een mes door je geliefde prins, nadien even dood was, die prins je dan ook nog eens ten huwelijk vroeg - nadat hij je nog maar drie weken kende - en waardoor je nu koning wordt van een ander land, samen met hem. Ik denk wel dat je begrijpt dat ik even tijd nodig heb om mijn gedachten te ordenen.’ bevestigde mama sarcastisch met een klein vreugdelachje op haar lippen.

‘Als je het zo bekijkt, misschien wel, ja.’ lachte ik terug. We schokten beiden van het lachen, waardoor mama bijna haar evenwicht op de keukenstoel verloor, toen ze zich wou neerzetten. Een deel van de thermoskan was al vol koffie. Net genoeg voor ons twee.

‘Weet dat je me altijd kan bereiken als er iets is. En dat mama er altijd voor jou zal zijn. Ik hou van jou, lieve schat.’ knikte mama met een trotse glimlach. Ik

kreeg ook een krop in mijn keel.

‘Mama, er is misschien wel iets dat ik jou wil vragen. Ik weet enkel niet goed hoe ik dat het best doe.’ bekende ik aarzelend.

‘Schat, wat is er? Vraag het nou gewoon.’ drong mama aan.

‘Mama, waarom is... papa hier toen opeens vertrokken zonder afscheid te nemen?’ vroeg ik aarzelend. Mij voorbereidend op een wanhoopskreet of paniekaanval van mijn moeder, keek ik haar angstig aan. Vreemd genoeg staarde mama enkel afwezig voor zich uit.

‘Jake, jongen... je vader was niet diegene die je dacht dat hij was.’ zuchtte mama.

‘Hoe bedoel je, mama?’ vroeg ik nieuwsgierig terwijl ik mijn stoel dichterbij de tafel schoof.

‘Je vader was niet altijd diegene die we dachten dat hij was. Je vader was wel altijd lief en zachtvaardig. Alles ging perfect. Wij kregen jou en dat was ons mooiste geschenk. Toen je ongeveer een maandje oud was, kregen we het nieuws dat jouw grootouders - de mama en papa van je vader - werden vermoord op missie.

Ik heb je in het ziekenhuis al verteld dat zij de oprichters waren van GeDS, de Geheime Divisie van Superintellectuelen. Je grootvader bezat de kracht van details onthouden en je grootmoeder kon geesten zien en helpen oversteken. Je vader had de kracht geërfd van je grootvader, namelijk details onthouden, waardoor hij ook uiterst geschikt was om GeDS te leiden. Jij daarentegen was een klein wonder.’ zei mama fier, terwijl ze haar hand op mijn arm legde. Ik keek haar liefdevol aan, terwijl ik gespannen luisterde naar het verhaal. Ik ging eindelijk de waarheid over mijn verleden - of toch al een deel - te horen krijgen.

‘Al op jonge leeftijd, zag ik dat je speciaal was.’ zette mama haar verhaal voort, terwijl ze opstond om de koffiepote te nemen om onze tassen te vullen. ‘Als kind speelde je meestal met je vriendjes, je lachte altijd met hen en ik was blij enerzijds dat mijn zoon gelukkig was. Anderzijds was het ook beangstigend dat ik niet zag met wie je omging. Je vader was ook blij dat je een gave had. Hij had trouwens ook maar één gave. Maar toen later bleek dat je de gave van details onthouden ook nog bezat, werd hij lichtjes geïrriteerd en jaloers.’ bekende mama ingehouden.

‘Papa werd jaloers op mij? Hij had toch ook een gave.’ viel ik haar in de rede. Mama nam de koffiepote - die nu al meer dan halfvol was - en schonk onze tassen vol koffie. Ik nam ondertussen een koekje, goot een wolkje melk in mijn koffie

en slurpte eraan.

‘Ja, één gave. En zijn enige zoon had de twee gaven van zijn ouders die hij ook beiden graag wou hebben. En terwijl hij dat nog niet had verwerkt, kregen we ook nog eens het nieuws dat je grootouders werden vermoord op een missie. Hij kreeg het zwaar te verduren en... ik ook. Je vader besloot de leiding van de GeDS over te nemen en ik zat meer en meer alleen thuis met jou. Wat ik ook uiteraard met alle plezier deed, schat.’ glimlachte mama, met gecamoufleerde tranen.

‘Ik wil graag alles begrijpen, mama, maar ik begrijp niet dat ik papa nooit zag terwijl ik bij de GeDS was.’ vroeg ik me af.

‘Hoe lang was je bij de GeDS?’ vroeg mama.

‘Twee jaar ongeveer. Net voor mijn periode dat... het iets minder ging met mij.’ gaf ik toe.

‘Toen was je vader nog bij de GeDS, maar werkte meer van thuis uit. Dus hij wist dat jij bij de GeDS was en hield dat altijd verborgen voor mij. De smeerlap!’ foeterde mama kwaad.

‘Maar waarom is papa hier dan halsoverkop vertrokken en wat bedoelde je met dat hij anders was dan ik dacht hoe hij was?’ vroeg ik nieuwsgierig.

‘We deden zo ons best om je gelukkig te maken, maar dat lukte niet altijd. Tijdens je puberteit, toen je achttien was, maakte je dan die moeilijke periode mee. Wat er toen gebeurde, weet ik nog steeds niet, maar wij zagen dat je erg depressief was en we hadden schrik. Ik was blij dat ik je vader had om me bij te staan, tot de bewuste dag dat hij belde en zijn leven met ons stopzette.’ zuchtte mama. Ik hoorde nog steeds de emoties in haar stem weerklinken.

‘Je vader, lieve schat, had door zijn gave een meesterbrein. Jij hebt je gave altijd verafschuwd, maar je vader de zijne niet. Je vader ging steeds verder en verder in wat hij kon, tot hij uiteindelijk... krankzinnig werd.’ zuchtte mama.

‘Hoezo?’ vroeg ik verwonderd.

‘Vorig jaar contacteerde de GeDS mij om te vragen of ik wist waar Jesse, je vader, was. Hij was ook spoorloos voor hen, blijkbaar ook al zes jaar. Ik zei dat ik het niet wist en vroeg waarom ze hem zochten. Ze wou het mij eerst niet vertellen, maar ik drong erop aan. Ik moest weten of ons leven in gevaar was of niet. Na lang aandringen, gaf Avril toe dat ze hem zochten, omdat hij werd verdacht van een moord.’

‘Een moord? Had papa iemand vermoord?’ vroeg ik verwonderd. Ik kon het niet geloven. ‘Weet je ook wie?’

‘Nee, dat was uiterst geheim, uiteraard. Ik was al blij dat ik de reden wist

waarom hij werd gezocht.’ Ik aarzelde even. Ik wou eerlijk zijn tegen mama, maar wist niet of ik net dat wat ik wou vertellen ook tegen haar kon zeggen. Ik kon het niet langer voor mezelf houden.

‘Mama, ik denk dat ik jou iets moet bekennen.’ aarzelde ik. Mama keek me met grote ogen aan en haar mond viel open. Ik zag de angst in haar ogen.

‘Heb jij nog contact met je vader?’ vroeg mama angstig.

‘Nee, zo bedoelde ik het niet. Of toch niet op die manier.’ verduidelijkte ik vlug. Ik zette mij recht op mijn stoel en bereidde mij voor op een aanslag van bezorgdheid en woede.

‘Wat is er dan?’

Niet goed wetend wat ik moest zeggen, bezweek ik ter plekke. Ik wou haar vertellen dat het papa was die de bomaanslag pleegde op Petra en mij een aantal weken geleden aan het politiebureau. Hoe graag ik ook eerlijk en open tegen haar wou zijn, weerhield het mij om haar nog meer kopzorgen te geven.

‘Ik heb jou graag, mama. En ik ga jou missen.’ knikte ik weemoedig. Ik meende ook wat ik zei. Al die jaren stond ze dag en nacht aan mijn zijde om mij te beschermen tegen het kwade. Het was geen simpele taak, maar ze won het met vlag en wimpel. Mama lachte en gaf me een stevige knuffel. Hoe verliefd ik nu ook was op Christiaan, kon die de liefde voor mijn moeder deze niet overstijgen.

‘Ik heb nog wat voor jou!’ slaakte mama in een kreet - veel te kort bij mijn oor - waardoor ik een rilling niet kon weerstaan. Ze liet me los, stond op en liep naar de woonkamer. Ik kon me niet bedwingen en piepte stiekem langs de deurzijde naar binnen. Ze opende een lade van de lage dressoir en haalde er een doosje uit. Ik kon niet goed zien wat het was. Mama spurtte terug de keuken in en kwam weer naast me zitten.

‘Wat is dat, mama?’ vroeg ik nieuwsgierig. Mama opende het doosje en haalde er een ketting uit. In de ketting hing een paarse, ovale steen.

‘Dat was een geschenk van Fons en Hubertine – je grootouders langs papa’s kant – op de dag van je geboorte. Hubertine gaf het mij als geschenk voor jou en ik moest haar beloven dat ik het jou zou geven op de dag dat ik vond dat je het moest krijgen. Ik vond het destijds vreemd – ze konden het jou toch ook later geven – tot vlak nadien toen ze werden ... vermoord.’ zuchtte mama.

Ik bekeek aandachtig de ketting en hing ze rond mijn hals. De steen voelde relatief zwaarder aan dan ik dacht.

‘En... dit cadeautje is van mij.’ glimlachte mama terwijl ze een ander pakje uit de keukenkast nam.

‘Nog een cadeautje?’ riep ik verrast. Ik kon haast niet wachten en scheurde het papier errond uit.

‘Een Zwitsers zakmes?’ constateerde ik verbaasd.

‘Dat is het mes dat je altijd graag wou, maar nooit kreeg van mij.’ mompelde mama. ‘Je weet nooit voor wat het goed kan zijn.’

‘Bedankt, mama.’ glimlachte ik. Ik keek op mijn klok en keek haar aan met verwonderde ogen.

‘Mama, breng je me vlug naar het station? We moeten ons haasten. De trein vertrekt over 22 minuten.’ zei ik gehaast, terwijl ik omhoogvloog richting de hal om al een aantal koffers op te pakken.

‘Komaan!’ riep mama gedreven, terwijl ze de sleutels op de kast pakte en haastig de laatste koffer opnam. Ik bewonderde haar geestdrift en passie, die ze iedere dag met zoveel moed uitstraalde.

‘TAXI.’ riep ik uit alle macht. Aangekomen in Libertia keek ik aandachtig in het rond. Christiaan had voorgesteld om mij te laten oppikken met de koninklijke limousine, maar ik nam liever de taxi. Hoewel ik gewone kledij droeg, bijna onherkenbaar – ik zei “bijna” – herkende één van de aanwezige journalisten mijn stem en spurtte haastig naar mij toe. De flitsende beelden van de intussen tientallen journalisten hun fototoestellen overdonderden me, terwijl ik zo goed als mogelijk probeerde te lachen. Ik wist dat deze foto’s in de blaadjes kwamen en wou toch een goede indruk nalaten aan het volk van Libertia.

De taxi stopte naast de menigte en ik wurmde mij een weg er doorheen. De gele kleur van de taxi kwam nipt doorheen opgepropte journalisten, maar ik doorboorde mijn weg doorheen redelijk goed. Ik zette twee koffers achteraan de auto, opende haastig de deur en sprong in de taxi met nog één koffer in de hand. De andere twee koffers had de taxibestuurder in de kofferbak van de auto gesmeten. Ik liet een diepe zucht en zag nog steeds de flitsende beelden, samen met de plakkende gezichten en toestellen tegen mijn raam. De taxibestuurder daarentegen interesseerde zich er niet het minste voor.

‘Waar naartoe?’ vroeg hij met hese, diepe stem, zonder achterom te kijken. Ik keek hem vluchtig aan en zag dat zijn gezicht iets voller leek in verhouding met zijn lichaam. Zijn nekvel puilden zelfs lichtjes over de kraag van zijn polo.

‘Naar het paleis van Libertia, alstublieft.’ De bestuurder knikte enkel en vertrok met schokkende bewegingen. Hopend dat hij genoeg rijervaring had en dat ik heel en wel zou aankomen in het paleis, legde ik mijn koffer naast mij op

de zetel. Terwijl ik in de auto rondkeek, vielen me uiteraard een aantal dingen op. Om te beginnen was het niet proper, want er lagen verschillende kruimels op de zetel. Zelfs onder de bestuurdersstoel zag ik een leeg blikje frisdrank rondslingeren, dat heen en weer rolde naarmate de bestuurder draaide aan het stuur. Ook hing er een vreemde geur in de auto, of beter gezegd zelfs twee verschillende geuren.

Enerzijds rook het in de auto muf, alsof de deuren al weken niet meer waren geopend. Anderzijds rook ik plastic. De gehele weg zweeg de bestuurder en gunde mij zelfs geen blik in de achteruitkijkspiegel. Hij nam ook een andere route dan ik gewend was. Plots deed hij zijn rechteraanjager aan en sloeg een verlaten straat in, waar aan het begin van de straat een verkeersbord aangaf dat het doodlopend was.

‘Sorry, meneer, waar rijdt u naartoe?’ vroeg ik bedeesd, met een lichte, verholde paniek in mijn stem. De bestuurder reed een stukje verder en stopte de auto in het midden van de straat. Huizen waren er niet, enkel weiden met een paar paarden en iets verder koeien. De bestuurder zweeg nog steeds, legde de auto stil en stapte uit. Ik deed vlug mijn gordel los en stapte ook uit. Ik rook de onraad uren in de wind.

De bestuurder kwam langs de voorzijde van de auto naar mijn kant. Ik stapte uit met mijn koffer in mijn hand en sloeg mijn deur dicht. De bestuurder stond een vijftal meter voor mij.

‘Wie bent u?’ vroeg ik kwaad, zonder te laten merken dat mijn hart tweehonderd per uur sloeg. Hij bleef me aankijken en lachte enkel met een schijnheilige grijns. Ik herkende de blik ergens van. Plots stak hij zijn rechterhand in de halsopening van zijn hemd en trok zijn huid eraf. Dat dacht ik tenminste eerst, tot als ik doorhad dat het een masker was.

‘Dag Jake. Dat is even geleden.’

‘Papa? Wat heeft dit te betekenen?’ walgde ik woest. Ik probeerde nog stoer te klinken en niet te laten merken dat de angst mij wel be kroop. Dit was geen gewone tegenstander of geest. Dit was mijn vader.

‘Niet blij je vader te zien?’ vroeg hij gespeeld verwonderd.

‘Ben jij blij mij te zien, papa? Uw enige zoon die je een paar weken geleden aan het politiebureau wou laten ontploffen door jouw bom?’ riep ik kwaad. De adrenaline sidderde in mijn lijf.

‘Dat was goed bedoeld.’

‘Goed bedoeld? Noem jij dat *goed bedoeld*?’

‘Ik deed wat nodig was en het mislukte.’ gaf vader jammerlijk toe.

‘Dus je vindt het jammer dat ik nog leef na jouw mislukte aanslag?’ stelde ik vast. Ik keek hem recht in zijn ogen en zag enkel woede, geen greintje spijt of berouw.

‘Wie zegt dat de bom voor jou was?’ snerpte hij terug.

‘Niet voor mij? Was ze dan bedoeld voor Petra? Waarom?’ vroeg ik verwonderd.

‘Je moet wegblijven van het paleis, Jake. Je had nooit de opdracht mogen aannemen!’ zei hij woest.

‘Waarom? Vind je het jammer dat jouw enige zoon verliefd is op een man?’ Ik walgde van het feit dat mijn vader voor mij stond. De persoon die er niet voor mij was toen ik hem het meest nodig had, wou nu opeens mijn leven bepalen door te zeggen wat ik mocht en niet mocht.

‘Je begrijpt het niet. Hij is te sterk voor jou.’ snerpte vader terug.

‘Ik denk wel dat ik sterk genoeg ben om Christiaan aan te kunnen!’ schreeuwde ik terug. In mijn hals voelde ik mijn bloed borrelen van razernij.

‘Je bent begaafd, maar...’

‘Dus dat is wat je stoort? Dat ik gaven heb en jij maar eentje? Brute pech, Jesse.’ zei ik kwaad. Ik noemde hem zelfs bij zijn voornaam. Hoewel hij mijn vader was, verdiende hij het niet meer om aangesproken te worden met de naam “papa”.

‘Je kan hem niet verslaan. Hij vermoordt jou en iedereen in het paleis.’ probeerde hij mij te overtuigen.

‘Wie bedoel je? Max?’ vroeg ik verwonderd. Ik kreeg meer en meer door dat hij niet Christiaan bedoelde. Hij bedoelde iemand anders. Achter mij hoorde ik lawaai. Ik keerde me om en zag een rij auto’s onze richting uitkomen. Vreemd in een doodlopende straat. Ik zag dadelijk dat het allemaal journalisten waren die mij zochten.

‘Blijf er weg. Ik wil je alleen maar helpen.’ zei hij, terwijl hij naar de achterkant van de taxi liep, de kofferbak opende en haastig mijn koffers op de grond smet.

‘Ik heb niet op jou kunnen rekenen toen ik je het meest nodig had. Ik heb nu je bescherming ook niet nodig. Laat me met rust!’ schreeuwde ik woedend naar hem.

‘Dan zorg ik er wel voor dat je er weggaat.’ riep papa kwaad, toen hij naar de bestuurderskant liep en in de taxi stapte. Hij startte de auto, keerde met piepende banden om en verdween. Ik slaakte een diepe zucht.

In de verte zag ik dat de eerste auto die aankwam voorsprong had op de rest. Het was een zwarte Mercedes - één van de duurdere types – met gedeeltelijke geblindeerde ruiten. De auto stopte vlak naast mij en de deur van de bestuurder opende.

‘Dag meneer Devos.’

‘Meneer Vanlessen?’ vroeg ik verwonderd.

‘Vlug, meneer Devos. Stap in.’ Ik opende haastig de deur achteraan en sprong in de auto. Meneer Vanlessen, hoofd security op het paleis, sprong achter het stuur, keerde de auto om en vertrok haastig. Wij passeerden de auto’s van de pers en de lichtflitsen waren weer overweldigend. Ik slaakte een diepe zucht.

‘Hoe heeft u mij gevonden?’

‘Koning Christiaan wist dat u met een taxi zou komen, maar rook onraad. Hij vroeg aan mij om naar het station te rijden voor de zekerheid en ik zag u net instappen in de gele taxi.’ legde meneer Vanlessen uit.

‘Maar hoe wist u dat ik in gevaar was?’

‘De kleur van uw taxi, meneer Devos. Het taxibedrijf dat de gele taxi’s had, besloot enkele maanden geleden om de gele taxi’s te verbannen en andere taxi’s met een donkergroene kleur aan te kopen. De gele taxi’s staan allemaal op het autokerkhof. Ik wist van zodra ik de gele taxi zag, dat het geen taxibestuurder was en ik achtervolgde jullie, evenals de pers. Ik moet toegeven dat ik jullie even kwijt was, maar toen ik aan de straat kwam, zag ik de gele kleur in de verte en spurtte naar u.’ legde meneer Vanlessen uit.

‘Bedankt.’ zei ik terneergeslagen.

‘Wie was dat, meneer Devos, als ik dat mag vragen?’

‘Het was mijn vader.’ zuchtte ik. ‘Meneer Vanlessen, wil u iets voor mij doen?’

‘Zeer zeker, meneer Devos.’ zei meneer Vanlessen meteen.

‘Ik weet niet of ik die bevoegdheid heb om het te vragen, maar ik hoop dat u het voor ieders welzijn kan regelen. Wil u de beveiliging op het paleis optimaal zetten?’ vroeg ik beleefd.

‘Denkt u dat uw vader gevaarlijk is?’ vroeg meneer Vanlessen verwonderd.

‘Mijn vader is tot alles in staat.’

2 Welkom

‘We zijn er, meneer Devos.’ stelde meneer Vanlessen vast. Hij stopte de auto voor het paleis, stapte uit, kwam met een vlotte beweging naar mij toe en opende hoffelijk mijn deur.

‘Bedankt, meneer Vanlessen.’ zei ik vriendelijk. Ik wou mij deur al zelf openen, maar toen ik zonet meneer Vanlessen vluchtig zag uitstappen, dacht ik na over de etiquette van het paleis. Ik had het ook gerust zelf kunnen doen.

‘Ik zal uw koffers binnendragen. U mag al naar binnen stappen, meneer.’ Ik knikte enkel en liep met trage pas richting het paleis. Het gaf zo’n vreemd gevoel. De vorige keer dat ik hier was, moest ik de moord op Andrea onderzoeken en wist niemand wie ik werkelijk was. Nu weet iedereen het en ben ik hier om andere redenen. Uiteraard is de hoofdreden Christiaan, waarop ik verliefd werd tijdens mijn avontuur. De andere reden was nog steeds om uit te zoeken waarom de andere geesten hier nog aanwezig waren en op welke manier zij stierven.

Kijkend naar het paleis kreeg ik een gevoel van euforie, alsook een gevoel van onrust. Het ik-ben-thuis-gevoel was er nog niet, maar ik was er zeker van dat dat wel zou komen. Het paleis zag er nog altijd majestueus uit, met de grote ramen, struiken rondom – die mevrouw Claeys elke dag grondig onderhield – en de grote voordeur met de grote bol als deurbel.

Terwijl ik naar de voordeur wandelde, viel me op dat er een paar vochtige plekken op de muur aanwezig waren. Hoe klein ze ook waren, viel het mij onmiddellijk op.

Toen ik aan de grote voordeur aankwam, moest ik terugdenken aan mijn eerste keer op het paleis. Toen ik wou kloppen op de deur, kwam een oude man in pyjama doorheen de voordeur, op zoek naar zijn vrouw. Ik was benieuwd of dat deze keer ook zo ging zijn, dus bereidde ik mezelf al voor.

Naarmate ik dichterbij de deur kwam, viel een vrouw mij op die voor de struik stond aan de rechterkant. Aan de gescheurde kledij te zien, ging het om een geest. Alsook herkende ik haar van in het doolhof toen. Ik nam me voor om eerst naar haar toe te treden, alvorens ik aanklopte.

‘Hallo.’ zei ik zacht. Ze keerde zich om en aan haar betraande ogen te zien zag ik dat ze een emotioneel moment had.

‘U bent terug.’ zei ze verwonderd, terwijl ze met haar mouw haar ogen droogwreef.

‘Ja, zo vlug schrik ik niet af. Gaat het met u?’ vroeg ik beleefd en bezorgd. De vrouw keek me verbluft aan.

‘Nu wilt u wel met ons praten? Volgens de anderen wilt u ons niet helpen en zelfs niet tegen ons praten.’ zei de vrouw aanvallend.

‘Ja, dat klopt. De vorige keer was ik op zoek naar de moordenaar van Andrea Timmermans en er was een reden waarom ik geen geesten wou helpen. Maar ik heb er nu vrede mee genomen en wil jullie heel graag helpen. Waarom ben je zo bedreefd?’ vroeg ik zacht en meelevend. De vrouw keek me nog steeds verbluft aan en snakte.

‘Het is zo oneerlijk wat hij wil. Hij is te sterk. Ik moet luisteren.’

‘Wie bedoelt u? Bedoelt u Max?’ vroeg ik verbaasd.

‘U weet echt niet wat hier allemaal aan de hand is. Ze hebben me gezegd dat u de gave had om geesten te zien en om details te onthouden, maar net het belangrijkste is u niet opgevallen. Ga weg... nu het nog kan!’ schreeuwde de vrouw in mijn gezicht, terwijl ze abrupt verdween. Ik keek in het rond, maar zag enkel meneer Vanlessen naderen met mijn koffers.

‘Alles in orde, meneer Devos?’

‘Euh ja, ik moest even iets doen.’ wimpelde ik de vraag af.

‘Was het een geest?’ vroeg meneer Vanlessen.

‘Wat? Hoe? Jullie weten het?’ vroeg ik verstomd.

‘Ja, meneer Devos. Koning Christiaan heeft aan iedereen, alsook het personeel, uitgelegd wat er allemaal gebeurde in het doolhof. Iedereen zat met vragen en u was op dat moment neergestoken, terwijl enkel koning Christiaan, prinses Leona en u aanwezig waren. Er moest dus een verklaring zijn waarom alles gebeurde.’ legde meneer Vanlessen uit. Mijn ogen werden groter en groter.

‘Maar geen nood! Koning Christiaan heeft iedereen een document laten ondertekenen met absolute geheimhouding en een eerverklaring dat niemand u mag veroordelen, uitsluiten of afkeuren omwille van uw gaven.’

‘En iedereen ging ermee akkoord?’ vroeg ik met opvallende mond.

‘Ja, iedereen. Enkel mevrouw Claeys had het er blijkbaar wat moeilijker mee. Zij zei enkel “Dat was dus zijn toneelstuk dat hij aan het oefenen was achteraan in de struiken.” of toch zoiets. Maar alsook mevrouw Claeys ondertekende het document.’ glimlachte meneer Vanlessen vriendelijk. Dit had ik allemaal niet verwacht.

‘Zullen we naar binnen treden, meneer?’ vroeg meneer Vanlessen. Nog steeds vol van verbazing kon ik enkel maar knikken een bevestiging geven.

‘Geef maar een koffer aan mij. U moet niet alles dragen.’ zei ik.

‘Het is een eer om u te helpen, meneer.’ knikte meneer Vanlessen hoffelijk. Hoewel ik hem nog niet lang kende, was hij altijd vriendelijk en de eerste om mij te helpen in nood. We wandelden richting de voordeur en voor de tweede keer in mijn leven nam ik de grote bol vast om te kloppen op de deur. De deur werd geopend door Martin, die onmiddellijk door mij te zien een glimlach op zijn gezicht toverde.

‘Welkom terug, meneer Devos. Het is een eer u terug te mogen verwelkomen.’ zei Martin al buigend.

‘Dag Martin. Ik ben ook blij u terug te zien.’ glimlachte ik terug. We betraden de enorme inkomhal met de grote trap en onderaan de trap stonden koningin Julia en prinses Leona om me te verwelkomen.

‘Jake, jongen, blij je terug te zien.’ riep Koningin Julia vriendelijk.

‘Dag schoonbroertje.’ grapte prinses Leona, terwijl we alle drie gniffelden van het lachen.

‘Hallo, beiden. Ik ben ook blij jullie terug te zien.’ knipoogde ik spontaan. Ik meende het oprecht. Na alle gebeurtenissen van toen had ik nooit gedacht terug op het paleis aan te komen en zeker niet zo vriendelijk te worden verwelkomd. Op die korte tijd toen had ik toch – onbewust weliswaar – een innige band met iedereen opgebouwd. Nu ik wist dat iedereen mij ook aanvaarde voor wie ik was, kreeg ik meer en meer een gevoel van thuiskomen.

‘Ik zal even Christiaan voor jou laten roepen.’ zei koningin Julia.

‘Dat is niet meer nodig, moeder.’ zei een stem achter haar.

Het beeld dat ik nu te zien kreeg, was het mooiste beeld van de dag. Een welgeklede man daalde halverwege de trap af en keek recht in mijn ogen. Ik herkende de warme stem en de hartverwarmende blik in zijn ogen.

‘Dag liefje.’ zei hij innig, terwijl hij naar mij toekwam. Nog voor ik kon teruggroeten en terug bij mijn positieven was van de verschijning, stond Christiaan voor mij, pakte mij vast en gaf me een kus op mijn lippen. Ik voelde de innige warmte van weleer weer opnieuw oplaaien.

‘Hallo.’ mompelde ik verbijsterd. Ik kon nog steeds niet begrijpen wat er allemaal gebeurde de voorbije weken, op zo korte tijd. Ontkennen dat ik het niet fijn vond, kon ik ook niet.

‘Die laat er ook geen gras over groeien.’ hoorde ik de prinses mompelen tegen de koningin. Christiaan en ik begonnen beiden te lachen. Ik keek terug naar hem en zag dat hij zijn ketting – met de roos als hanger – nog steeds droeg.